

Chương 5: Nghi phạm vô hình

Cát Văn Kỳ không tin những lời nói rỗng tuếch, vô căn cứ của Na Phàm. Đối với anh, hung thủ dù có hoàn mỹ đến mấy cũng sẽ để lộ chút sơ hở. Huống hồ, bây giờ đã phát hiện ra nhiều dấu vết như vậy, anh không thể không tạo ra một bước đột phá.

Quán cà phê vắng lặng đang phát khúc dương cầm Kiss the rain, một nơi tao nhã như thế này nên là chỗ dành cho đôi lứa hò hẹn, nhưng lại bị Cát Văn Kỳ chiếm mất một bàn gần cửa sổ. Anh vừa nhâm nhi tách cà phê có hương vị đậm đà trên tay vừa đợi ai đó...

“Leng keng...”

Tiếng chuông gió treo ở cửa vang lên, anh quay đầu nhìn, thấy một thanh niên trẻ tuổi bước vào, dường như đang tìm kiếm gì đó. Cậu ta rút điện thoại, bấm số, điện thoại của Cát Văn Kỳ liền reo lên.

Cát Văn Kỳ giơ tay, hướng về phía người thanh niên đó. Thấy vậy, cậu ta bèn đi tới, theo sau là mấy nam sinh vẫn còn mắt nhắm mắt mở.

“Cậu chính là Hình Sách?” Cát Văn Kỳ ngẩng đầu nhìn Hình Sách, nói. “Mời ngồi.”

Hình Sách cao khoảng 1m80, thân thể gầy gò, mặt mày xanh xao vàng vọt, nhìn như bị suy dinh dưỡng, mấy cậu thanh niên bước sau lại có vẻ cao lớn vạm vỡ, như thể họ là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Hình Sách ngồi xuống, ngáp một cái, xem ra cậu ta vẫn chưa tỉnh ngủ, bộ dạng mơ mơ màng màng này khiến Cát Văn Kỳ cảm thấy vô cùng bức dọc.

“Anh chính là người sáng nay đã gọi điện thoại cho tôi? Vụ án của

Lương Tiểu Như vẫn chưa có manh mối gì sao? Tôi đã nói rồi, tối hôm qua...” Hình Sách bắt đầu nói một thôi một hồi về những chuyện đã xảy ra tối qua, Cát Văn Kỳ liền thẳng thừng cắt ngang lời nói của cậu ta: “Cậu im lặng giùm tôi, tôi vẫn chưa hỏi cậu. Máy người anh em khác đều ngồi xuống cả đi, tôi muốn hỏi các cậu chút chuyện.”

Câu nói của Cát Văn Kỳ đã chặn ngang lời của Hình Sách, khiến cậu ta không thể nói thêm lời nào, cả người cứng đờ trên ghế. Máy người còn lại cũng ngồi xuống, sắc mặt ai nấy đều giống như Hình Sách, lộ rõ vẻ ủ rũ.

“Các cậu đều rất mệt mỗi nhỉ, tối hôm qua đã làm gì vậy?” Trong câu hỏi của Cát Văn Kỳ có hàm ý khác, anh không để Hình Sách nói xen vào, muốn thu được chút kết quả bất ngờ từ miệng những người khác.

“Hôm qua là sinh nhật của Lão Tam, chúng tôi ra ngoài uống rượu, hát karaoke thâu đêm, lúc quay về phòng ngủ thì trời đã sáng, cũng chẳng biết là mấy giờ đã vui mình vào giấc ngủ! Nếu Hình Sách không gọi dậy thì chúng tôi đều chẳng ai muốn dậy!” Lão Đại của phòng vừa nói vừa ngáp, lau nước mắt.

Xem ra bọn họ không nói dối, nhưng nếu bọn họ nói thật, vậy thì nhất định có ai đó đã giở trò.

“Tối qua các cậu hát karaoke ở quán nào? Có xa trường học không?” Đầu óc của Cát Văn Kỳ bắt đầu hoạt động với tốc độ cao, sợ rằng chỉ lo đến một chút sẽ bị mấy tên tiểu tử này lừa.

“Chính là quán Bộc Mễ Hoa, nằm đối diện với trường học, lúc anh đến chắc là đã nhìn thấy?” Lão Tam nói xen vào, cướp lấy cốc cà phê trong tay Hình Sách, uống một ngụm rồi lập tức lè lưỡi, cảm thấy loại cà phê này có hương vị thật kỳ quái.

Cát Văn Kỳ đại khái đã hiểu rõ tình hình, từ biểu hiện của Hình Sách,

không phát hiện ra điểm gì đáng nghi, nhưng nếu tiến hành phân tích cụ thể thì không hẳn không có. Cát Văn Kỳ đã có dự tính trong lòng, tiếp tục truy hỏi: “Tối hôm qua, các cậu có nhìn thấy Hình Sách rời đi không?”

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, rồi nhìn sang phía Hình Sách, cười phá lên. Điều này khiến Cát Văn Kỳ có chút không hiểu, lẽ nào câu hỏi của anh lại nực cười đến mức có thể khiến họ vui vẻ như thế?

“Đề tôi, đề tôi nói cho anh nghe!” Đường Kiệt tiếp lời Cát Văn Kỳ. “Tối hôm qua, sau khi chúng tôi uống rượu xong thì cậu ta đã bất tỉnh nhân sự! Anh không biết tử lượng của cậu ta đấy thôi, chỉ cần một chai là xong! Vậy mà tối qua cậu ta uống đến nửa cân rượu đế, anh nói xem, cậu ta còn có thể tỉnh táo được không? Chúng tôi vừa hát vừa uống rượu, cậu ta quả thực đã ngủ trong phòng hát! Lúc trở về phòng ký túc xá, cậu ta mới tỉnh lại, còn bị chúng tôi chuốc thêm hai chai bia nữa!”

Hình Sách có chút ngại ngùng, đưa tay lên gãi đầu, đôi mắt lim dim nhìn chằm chằm vào Cát Văn Kỳ, vừa cười ngây ngô vừa giải thích: “Thật ngại quá, để anh cười chê rồi! Tôi ấy à, tim tôi không được khỏe, vì thế không thể uống rượu! Hôm qua, nếu không phải là sinh nhật của Lão Tam, tôi sẽ không uống nhiều như vậy, để rồi làm trò cười cho mọi người, khiến bọn họ chế giễu!”

Bệnh tim ư?

Từ này vẽ lên trong đầu Cát Văn Kỳ một dấu hỏi, hình như Mộc Tử cũng bị bệnh tim, không biết bệnh tình của hai người họ có gì khác nhau.

“Ồ?” Đầu óc Cát Văn Kỳ xoay chuyển sang một hướng khác, anh ta hỏi Đường Kiệt. “Cậu cũng biết Lương Tiểu Như, đúng không? Cậu có ấn tượng thế nào về cô ấy? Những người khác cũng nói cho tôi biết suy nghĩ của mình nhé!”

Đường Kiệt mỉm cười. Trong lòng cậu ta, Lương Tiểu Như chính là một nữ thần, là biểu tượng thiêng liêng mà bất kỳ ai cũng không thể mạo phạm, chỉ đáng tiếc cậu ta không có phúc phận được ở bên người con gái đó.

“Tiểu Như à? Anh hỏi chúng tôi cũng chẳng có tác dụng gì. Hình Sách có quan hệ khá tốt với cô ấy, anh nên hỏi cậu ta mới đúng!” Lão Tam nói xen vào, tay vẫn cầm cốc cà phê của Hình Sách, không chịu đặt xuống, những lúc bị cơn buồn ngủ quán lấy, cà phê vẫn là thứ vô cùng hữu dụng.

“Hình Sách đã nói qua với tôi trong điện thoại rồi, giờ tôi muốn nghe ý kiến của các cậu.” Cát Văn Kỳ rất có hứng thú với cậu thanh niên có tên là Đường Kiệt này, cứ nhắc đến Tiểu Như, mặt cậu ta lại đỏ ửng lên.

Ngoài Hình Sách, cả ba người đều rơi vào trạng thái trầm mặc, sau một lúc, hai người kia hướng ánh mắt về phía Đường Kiệt, Đường Kiệt cúi thấp đầu, giống như một đứa trẻ vừa mắc tội.

“Đường Kiệt, lẽ nào cậu không muốn nói gì sao?” Cát Văn Kỳ gọi tên, đưa cho cậu ta một điều thuốc nhưng cậu ta từ chối.

“Thực ra... thực ra tôi rất thích cô ấy! Tôi thích Lương Tiểu Như...” Giọng nói của Đường Kiệt cứ nhỏ dần, nhỏ dần, đến mức Cát Văn Kỳ ngồi ngay bên cạnh cũng không thể nghe rõ.

“Cậu nói gì? Nói to lên một chút.”

“Tôi... tôi thích Lương Tiểu Như!” Đường Kiệt bỗng hét lên. Hình Sách nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cậu ta với ánh mắt sắc nhọn như lưỡi kiếm, hận không thể một hơi nuốt sống cậu ta.

“Ôi, sao phải khổ sở như vậy! Từ lâu tụi này đã biết tâm tư của cậu rồi, tuy Tiểu Như rất ưu tú, bọn tôi cũng hy vọng có thể được ở bên cô ấy, nhưng mọi người...”

“Tôi hiểu rồi!” Đường Kiệt cho tay vào túi quần, lần tìm chiếc điện thoại di động, chưa xốt nói ra nỗi khổ tâm của mình. “Tôi hiểu rồi, tôi và cô ấy không cùng chung một thế giới, tôi không xứng với cô ấy!” Nói xong, tinh thần của cậu ta suy sụp hẳn, không còn hào hứng như ban nãy.

“Đừng nghĩ nhiều, cô ấy đã không còn nữa rồi!” Cát Văn Kỳ an ủi Đường Kiệt, cũng là để thăm dò phản ứng của cậu ta. “Bây giờ có lẽ cô ấy đang nhìn các cậu từ trên thiên đường, những lời bày tỏ này của cậu, cô ấy đã sớm không còn nghe được rồi!”

“Gì... cái gì?” Đường Kiệt và mấy người khác đều tròn tròn mắt nhìn Cát Văn Kỳ, sau đó quay đầu lại nhìn Hình Sách. “Anh ta... điều anh ta nói là thật sao? Tiểu Như đã... đã...” Đường Kiệt không dám nói ra hai chữ “Qua đời”, e rằng nếu nói ra thì sẽ trở thành sự thật.

“Đúng vậy, sáng hôm nay Tiểu Như đã bị sát hại!” Hình Sách cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói. “Anh ấy chính là thám tử tư đến để điều tra sự việc này.”

Điều này khiến Đường Kiệt và mấy người bạn học khác không thể ngồi yên, các câu hỏi dồn dập tuôn ra, lấp đầy lỗ tai Cát Văn Kỳ.

“Cô ấy chết như thế nào?”

“Đã tìm ra hung thủ chưa?”

“Có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?”

“Tiểu Như sao có thể chết được?”

Cát Văn Kỳ giơ tay lên, khẽ huơ huơ trước mặt họ và nói: “Mọi người hãy bình tĩnh!”

Mấy người yên lặng trở lại, quán cà phê thanh lịch vẫn phiêu đảng

trong tiếng đàn piano êm ái, nhưng tiếng nhạc du dương đó bây giờ đã biến thành những nốt nhạc khiến người khác phải rơi lệ, ngay đến Lão Tam ban này còn hoạt bát mà giờ lòng dạ đã không còn chút cảm xúc nào.

“Rất xin lỗi vì đã mang tin xấu đến cho các cậu, nhưng phiền các cậu phối hợp với công tác điều tra! Các cậu hãy cho tôi biết những mối ân oán hay những mối quan hệ đặc biệt thân mật của Lương Tiểu Như, nếu cảm thấy có điều gì đó đáng ngờ, các cậu cũng có thể nói ra.” Cát Văn Kỳ lấy ra một cuốn sổ, bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Nếu tôi nói Đường Kiệt luôn nhìn trộm Tiểu Như thì có được coi là thông tin quan trọng không?” Lão Tam tiết lộ, nhân lúc Đường Kiệt không phòng bị, cậu ta liền lấy trộm chiếc điện thoại của Đường Kiệt, đưa cho Cát Văn Kỳ xem. “Chà, cậu ta thường dùng chiếc điện thoại này để chụp hình Tiểu Như, đã bị tôi bắt gặp vài lần!”

Cát Văn Kỳ cầm lấy chiếc điện thoại, nhìn thấy nụ cười rạng ngời của Tiểu Như trên màn hình, lòng anh bỗng quặn thắt. Một người con gái xinh đẹp như vậy, thế mà chỉ trong một đêm đã biến thành một thi thể lạnh ngắt.

“Việc này, cậu giải thích ra sao?” Cát Văn Kỳ liếc mắt về phía Đường Kiệt, cậu ta ngại ngùng nói: “Thực ra, tôi thực sự thích cô ấy! Vì biết rõ không thể ở bên cô ấy, cho nên... Chụp trộm không thể coi là phạm pháp đúng không? Huống hồ, tôi chỉ là vô tình chụp vài bức hình, không hề đưa cho người khác xem!”

Lời của Đường Kiệt chỉ có thể nghe một nửa, cậu ta thích Tiểu Như là không sai, nhưng trên đời này, những chuyện vì yêu mà sinh hận không phải là không có! Huống hồ, nơi bọn họ hát karaoke cách không xa chỗ ở của Tiểu Như, đương nhiên đã là bạn học thì nhất định sẽ biết nơi ở của cô ấy, khả năng này không thể loại trừ.

Nếu vậy thì động cơ của Hình Sách không rõ ràng như của Đường

Kiệt.

“Cậu cũng đừng chỉ nói tôi, lẽ nào cậu không yêu thầm Tiểu Như sao?” Đường Kiệt chĩa mũi nhọn về phía Lão Tam. “Hồi đó, khi thấy Hình Sách và Tiểu Như nói chuyện, chẳng phải cậu đã nói muốn bỏ bạn gái để theo đuổi Tiểu Như còn gì!”

“Cậu...” Lão Tam không nói được câu nào trước lời tố cáo của Đường Kiệt.

“Được rồi, được rồi!” Lão Ngũ ngồi ở một bên nói. “Thực ra, nam sinh trong trường, ai mà không có lòng với Tiểu Như chứ? Chẳng qua là không có đủ dũng khí mà thôi. Vì thế, nếu tiến hành điều tra, e rằng sẽ vĩnh viễn không tìm ra hung thủ!”

Tới lúc này, Cát Văn Kỳ mới có thể hiểu rõ cảm nhận của Na Phàm, thì ra đòi tư của Lương Tiểu Như lại rắc rối như vậy.

“Được rồi! Những chuyện này tôi đã ghi lại hết, sau này, nếu các cậu nhớ ra điểm gì đáng ngờ, nhất định phải thông báo cho tôi ngay nhé!” Cát Văn Kỳ gấp cuốn sổ lại, chuẩn bị tạm biệt bọn họ.

“Anh đợi đã!” Hình Sách bỗng nhớ ra một người. “Trong quá trình tiếp xúc với Tiểu Như, tôi luôn nghe thấy một người đàn ông gọi điện cho cô ấy, anh xem thông tin này có giúp ích được gì không?”

Hàng lông mày đang nhíu chặt của Cát Văn Kỳ từ từ dần ra, xem ra vụ án này cũng được coi là có chút đột phá!

“Người đàn ông đó là ai? Cậu đã từng gặp chưa?”

Hình Sách lắc đầu, dường như cậu ta hoàn toàn không hay biết gì về người đàn ông đó. “Tôi chỉ nghe thấy bọn họ nói chuyện, cảm thấy nội dung cuộc đối thoại rất mờ ám, nhưng từ trước tới giờ chưa từng gặp người

đó! Chúng tôi có thể biết hoặc không biết anh ta...”

Những lời này của Hình Sách khiến Cát Văn Kỳ lâm vào bế tắc. Một người chưa từng gặp mặt, lẽ nào lại có quan hệ với Tiểu Như? Hay là Hình Sách đang tự tìm cách gỡ tội cho mình? Nhưng bất luận là thế nào, đây cũng là một manh mối.

“Vậy cậu có biết số điện thoại của người đàn ông đó không?”

“Tôi không biết người đó là ai thì đương nhiên cũng không biết số điện thoại của anh ta, lẽ nào tôi cũng giống như Đường Kiệt, có bệnh rình rập người khác hay sao?” Hình Sách không muốn bị xếp chung vào cùng một hạng người với Đường Kiệt nên dứt khoát rũ sạch mọi mối liên quan với cậu ta.

“Được rồi, tôi đã ghi nhớ điều này! Cậu nhất định phải giữ liên lạc với tôi đây, có chuyện gì tôi sẽ đến tìm cậu!” Cát Văn Kỳ cầm cuốn sổ ghi chép và chiếc áo khoác ngoài, thanh toán rồi bước ra ngoài quán cà phê.

Thời tiết tháng Tư, tháng Năm ở phương Bắc vẫn còn rét, nhưng sự lạnh giá vẫn không thể khóa lấp sắc xuân của những nữ sinh hiện đại. Cát Văn Kỳ bước ra ngoài quán cà phê, hướng ánh nhìn về phía những nữ sinh trang điểm lộng lẫy ở trường Đại học Y, bất giác nghĩ về thời đi học của mình.

“Tiểu Như, nếu cô chưa chết, liệu có xinh đẹp hơn những nữ sinh này không?” Cát Văn Kỳ bất giác thở dài, lấy điện thoại ra và bắt đầu ấn số. “Việc tôi bảo cậu làm, đã làm xong chưa?”

Na Phàm hít một hơi và nói: “Đã làm xong rồi, có điều lại làm anh thất vọng thêm lần nữa thôi!”

“Gì cơ?” Cát Văn Kỳ nhìn cuốn sổ trong tay, hỏi. “Cậu nói như thế là có ý gì?”

“Thứ nhất, đương nhiên cũng là quan trọng nhất, trên cổ của Tiểu Như không có dấu vân tay, hung thủ đã đeo găng tay cao su. Thứ hai, vết bóp trên cổ của Tiểu Như đúng là vết thương chí mạng, nhưng pháp y còn phát hiện thêm một điều khác! Thi thể của Tiểu Như không có tim! Nghĩa là, sau khi bóp cổ Tiểu Như, hung thủ đã mổ lấy cấp trái tim của cô ấy khi cơ thể cô ấy còn chưa lạnh! Thứ ba, cảnh sát không phát hiện ra cuốn sổ nhật ký và máy tính xách tay của Tiểu Như, hơn nữa cũng không tìm thấy điện thoại di động, vì thế nhất định là hung thủ đã lấy đi!”

Lần này, Na Phàm không bỏ sót bất kỳ thông tin nào, anh còn đọc lại số điện thoại của viên cảnh sát đã gọi đến cho anh.

Điều này quả là một cú đòn bất ngờ đối với Cát Văn Kỳ, anh đập máy và rơi vào trạng thái trầm tư.

Hung thủ mang găng tay để sát hại nạn nhân, đây vốn là điều hợp lý, đặc biệt trong những vụ mưu sát, hung thủ thường biết cách vận dụng khéo léo những kiến thức cơ bản nhất để giết người. Nhưng loại hung thủ gì mà có thể lấy đi trái tim từ trong cơ thể của người khác một cách dễ dàng như vậy, không những thế còn khâu lại vết thương và xử lý rất tốt phần da ở ngoài? Hơn nữa, đó phải là một kẻ biến thái đến mức nào mới có thể dùng những thủ đoạn tàn độc như thế?

Một người bình thường nói chung sẽ không có đủ dũng khí để đối mặt với người chết, đặc biệt là tâm lý lo lắng cực độ sau khi giết người sẽ khiến hung thủ trở tay không kịp, vì thế tên hung thủ này nhất định không phải là người bình thường, ít nhất thì hẳn cũng có “thần kinh thép”.

Hắn ta cũng phải là kẻ không sợ máu, hơn nữa còn có hiểu biết nhất định về kiến thức y học, vì hắn có thể xác định chính xác vị trí của tim, đồng thời vô cùng thành thạo trong việc lấy trộm trái tim của Lương Tiểu Như, mà việc này vốn không phải là chuyện dễ dàng.

Một người đàn ông có thể hội đủ những điều kiện như vậy quả không nhiều.

Đương nhiên, hoàn cảnh của Lương Tiểu Như vô cùng đặc biệt, vì trường cô theo học chính là trường Đại học Y, những người bước ra từ ngôi trường này quả thực mang trong mình sức chịu đựng có phần cao hơn những người bình thường.

Mấy người Cát Văn Kỳ gặp ban nãy chính là những ví dụ điển hình.

Đừng chỉ nhìn dáng vẻ thờ ơ bên ngoài của Đường Kiệt mà vội đánh giá, cậu ta chính là con người chứa đựng nhiều điều bí hiểm nhất. Có thể làm cái trò chụp ảnh lén hạ lưu như vậy, còn chuyện gì mà cậu ta không dám làm? Còn Lão Tam, bề ngoài thì tỏ vẻ đùa giỡn với Đường Kiệt nhưng trong thâm tâm lại coi Đường Kiệt là hung thủ, nếu không cậu ta đã chẳng đột ngột đẩy Đường Kiệt lên phía trước như vậy. Cả Lão Ngũ nữa, cậu ta không nói gì mấy, nhưng mở miệng ra là nói trúng tâm tư của tất cả các nam sinh, đương nhiên cũng bao gồm cả tâm tư của chính bản thân cậu ta. Quan trọng nhất vẫn là Hình Sách, cậu ta không chĩa mũi nhọn vào nội bộ mà lại đưa ra giả thiết về sự xuất hiện của một nhân vật hư cấu để Cát Văn Kỳ tiến hành điều tra, cậu ta quả thực là người thông minh nhất!

Nhưng Cát Văn Kỳ không ngốc, anh chắc chắn sẽ không để cho mấy tên nhãi ranh này mặc ý điều khiển, anh cũng có cách nghĩ của riêng mình.

Điện thoại của Lương Tiểu Như chính là một bước đột phá! Những thứ như máy tính và sổ nhật ký có thể bị tiêu hủy, nhưng bí mật bên trong sổ điện thoại thì vĩnh viễn không thể tiêu hủy được, trừ phi hung thủ làm ở một công ty di động!

Cát Văn Kỳ trấn tĩnh, ấn số điện thoại một lần nữa. “Na Phàm, cậu bảo cô Lương cho tôi số điện thoại của nạn nhân, bây giờ tôi sẽ đi điều tra số điện thoại của cô ấy!”

Na Phàm ở đầu bên kia của điện thoại vỗ mạnh vào đầu mình, tự trách mình đã không dùng nó một cách hữu ích hơn, sau đó anh quay người bảo Mộc Tử: “Em đọc cho anh số điện thoại của Tiểu Như, Cát Văn Kỳ cần dùng! Ông chủ Cát, anh ghi nhé!”

Cát Văn Kỳ ghi lại số điện thoại của người chết, hỏi lại lần nữa: “Ngoài những thông tin có được từ chỗ cảnh sát, hai người có thu được bằng chứng gì có ích không?”

“Điều này... Hình như là không có!” Na Phàm nhớ đến những lời mà Mộc Tử đã nói với anh, sàng lọc mấy lần trong não bộ rồi nói một cách dứt khoát: “Thực sự không có!”

Na Phàm tự cho rằng mình đã tóm tắt một cách hoàn hảo những lời của Lương Mộc Tử, nhưng Mộc Tử ở bên cạnh anh liên nhắc nhở: “Anh đừng quên, cảnh sát nói họ đã đến trường học để điều tra, đừng quên đồ đạc của Tiểu Như vẫn còn ở chỗ chúng ta!”

“Đúng rồi! Đồ đạc!” Cát Văn Kỳ vỗ đùi, đột nhiên nghĩ ra họ có thể phát hiện được thứ gì đó quan trọng trong mấy túi đồ của Tiểu Như, bèn dặn dò Na Phàm: “Cậu hãy kiểm tra đồ đạc của nạn nhân thật cẩn thận, không được bỏ qua bất kỳ quyển sách, quyển vở nào, mỗi trang đều phải giở ra xem kỹ càng! Nạn nhân có thể lưu lại manh mối trên đó, đặc biệt là số điện thoại, hoặc các thứ như tên người hay địa chỉ!”

Na Phàm đã hiểu rõ ý của Cát Văn Kỳ, kỳ thực anh cũng muốn mở mấy túi đồ của Tiểu Như ra xem, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ u buồn của Mộc Tử thì lại không nỡ.

“Ừm, tôi biết rồi!” Na Phàm đáp lời Cát Văn Kỳ, nhưng không biết phải mở lời với Mộc Tử như thế nào.

Cát Văn Kỳ tắt máy, nhìn chăm chăm vào số điện thoại trên cuốn sổ,

trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Anh lướt đi lướt lại chiếc điện thoại trong tay mấy lần rồi gọi vào một số.

“Ông bạn, đã lâu không gặp! Đạo này bạn gì à?” Từ đầu dây bên kia vang lên một giọng nói tràn đầy sinh lực, đương nhiên tiếng thế nào thì người thế ấy rồi.

Cát Văn Kỳ hắng giọng, nói: “Ông bạn, tôi có việc muốn nhờ cậu đây, cậu nhất định không được từ chối đâu đấy!”

Tô Niên hừ một tiếng, nói: “Có chuyện gì? Lẽ nào cậu có vụ án nào hóc búa, cần nhờ tôi điều tra giúp sao?”

“Lại bị cậu đoán trúng rồi! Nhưng vụ án này khá đặc biệt, chủ nhân của số điện thoại này đã chết, tôi muốn giúp cô ấy tìm ra hung thủ, vì thế...”

“Thôi đi, lần nào cậu cũng lấy cớ này nọ để biện bạch với tôi, cứ như là tôi không bằng lòng giúp cậu vậy! Cậu cứ đến công ty đi đã! Chuyện này tôi sẽ cùng cậu thảo luận sau!”

Cát Văn Kỳ nắm chặt cuốn sổ ghi chép đang cầm trong tay, vội vã bắt một chiếc xe.